

Világosan kijelölt feltételek, hatáskörök és felelősségtudat

HÓNAPOK ÓTA így vagy úgy, de különösen a labdarúgó-világban lépten-nyomon felmerül a professionalizmus kérdése. Egyesek ettől várnak igazi fellendülést, mások pedig még a gondolat felvetését is veszélyesnek tartják. Sajnos, sokan a dolgok érdemi vizsgálata nélkül nyilatkoznak mellette vagy ellene.

Tárgyilagosan vizsgálva a kérdést, a labdarúgásban a „hazai világnézetű amatőrizmus” alaposan megbukott, sem szakmailag, sem szervezetenként és ami fő, erkölcsileg sem állta ki az idők próbáját. Változtatni kell tehát rajta! Hogyan, miképpen? Bizonyára *nincsenek kizárólagosan jó és csálhatatlan módszerek, de léteznek hasznos, bevált és nálunk is alkalmazható elvek, normák.* Nem embervásárra, a „minden az üzlet” szemléletre gondolunk, de arra igen, hogy egy sportoló se a maga által alakított normák szerint kötdődjön egyesületéhez. Arra, hogy a sportoló olyan megállapodás alapján legyen az egyesület tagja, amelyben a jogok és kötelesek világos és félreérthetetlen megfogalmazást nyernek. Arra továbbá, hogy egy csapaton belül *ne legyen anyagi egyenlődség, hanem a labdarúgó-műlt, az eredményesség alapján kapjon az egyik többet, a másik kevesebbet.* Gondolunk olyan helyzetre, amiben az edző megbecsült, köztisztviselőben álló, valóságos hatáskörrel rendelkező mester, és nem olyan, akit a „krekkek világa” mozdít el, vagy hoz oda.

OLYAN HELYZETET KELL KIALAKÍTANI, hogy a sportoló *ne kapjon lehetőséget a következmények nélküli szerződészfegésre, hogy a szerződészfegőt ne kárpótolják a máshol kiegyenlített forintok, hogy a pályán kívüli követelmények ne váljanak el attól, amit tőlük a sportpályán igényelnek.* Bátran lehet arra is gondolni, hogy a labdarúgás első osztályában történő igazolásokat ne a szinfallak mögötti izléstelen alku, hanem kizárólag

a sport egyetemes érdekei alapján az MLSZ vezetése szabja meg.

Lehetnek rendezésre váró anyagi kérdések, jobb és hatékonyabb ösztönzési módszerek, de az ma is nyugodtan állítható, hogy az élvonalban szereplő labdarúgók olyan feltételeket kapnak, hogy tőlük lehet követelni is.

Itt kizárólag a labdarúgásról szövtünk. De legyen szabad szólni egy másik kérdésről is, ami nem független egyes sportágak helyzetétől és jövőjétől. Hadd kockáztassuk meg: *néhány sportág tábora akkor fog igazán nőni, a közönség akkor fog jó csatákat látni, ha a küzdelemes sportágak képviselői az erkölcsi megbecsülésen túl anyagiakban is érzik azt, hogy van miért küzdeniük.*

Évek óta vitatott kérdés, hogy a sportágak országos irányításában milyen legyen az MTS országos és területi szerveinek és milyen az országos sportági szakszövetségeknek a szerepe. Mondjuk meg: eredményről és fejlődésről, vagy kudarcról és visszaesésről a sportmozgalmában „szakszerű” magyarázatot tudnak adni. Az MTS-ben meggyőző módon magyarázzák a központi irányítás helyességét, kudarc esetén a szövetségek hibáit, mulasztásait. Azonos a helyzet a szövetségeknél is, ahol meggyőződéssel állítják: a siker munkájuk nyomán termelt, a kudarc okai pedig másoknál keresendők.

KINEK VAN IGAZA? Általában hol is az igazság? Részben minden érdekeltnek igazva van, másrészt egyes álláspontjaikkal, elgondolásaikkal nem lehet egyetérteni. *Mindenki a neki tetsző érveket hangoztatja, de hajlamos elfelejteni olyan körülményeket, amelyek megteremtésében bizony elmarasztható.* Az igazság az, hogy az eredményekben, valamint a kudarcokban együtt jelentkeznek az MTS központi irányítása és az országos sportági szakszövetségek munkája.

Egyet mindenképpen tenni kell: **ponto-**

san megvonni a működési, ügyintézési és hatásköri határvonalakat, hogy mindenki jól tudja: a jogkörrrel együtt a felelősség is az övé. Akkor majd nem zajlik le úgy a felelősség megvitatása, hogy az egyik fél hivatkozni tud például szakmai és fejelemi okokra, a másik pedig káderkérdések rendezetlenségére, gazdasági feltételek hiányára és még ki tudja mi mindenre.

A sportszövetségek egészen kis számú függetlenített apparátussal dolgoznak és a feladatok jelentős részét társadalmi munkások végzik. Kis szövetségekben a társadalmi munkások száma alacsony, máshol — főleg a jelentős sportági szövetségekben — már nagyobb létszámokkal is pezsgő életet visznek a szövetség munkájába. Elsősorban róluk kell szót ejteni!

MEGÉRTEK A TÁRSADALMI MUNKÁSOK ARRA, hogy világosan megfogalmazott és valóságos hatáskörük legyen, amin belül szabadon, teljes felelősséggel dolgozhatnak? Bizonyosan, de nem a sportmozgalom országos irányító szerveitől való függetlenség alapján. Az MTS *szakmai és szervezeti célkitűzéseit, a meghatározott normatívákat kötelesek betartani, mindezt figyelembe véve viszont szabadon dolgozzanak, szervezzenek és rendezzenek.*

Az MTS központi szerveinek az lehet a feladata, hogy ellenőrizzenek és lépjenek fel a határozatokkal ellentétes gyakorlatl szemben. A szövetség feladata, hogy a tényleges hatáskör birtokában éljen is a lehetőségekkel. Senki ne felejtse el: világosan meghatározott munkafeltételek, pontosan kidolgozott hatáskörök és felelősség — komoly dolgok! Siker esetén bizonyosan örömteli és felelemel érzés, de a kudarcokat, bajokat is kérélhetetlenül viselni és vállalni kell, a következményekkel együtt.

Reményi Károly